

[Strøm.]

da jeg rejste Spørgsmaalet, opmærksom paa, men der er det, maaske underlige, ved mig, at jeg har den Opfattelse, at en Lov kan ændres, naar den ikke mere er tidssvarende. Det er imidlertid ikke afgørende for mig, *hvordan* Hjælpen til Børnene ydes, om den, som jeg havde peget paa, ydes ved en Forhøjelse af Børnetillæggene eller ved, som den højtærede Socialminister pegede paa, Rabatkortordninger, men som Forholdene er for Tiden, er de uheldige. Det er jo ikke alene mig, der peger paa de uheldige Forhold. Alle, der sidder her i Salen, er sikkert klar over og vidende om, at saadan er Forholdene. Man kan jo ogsaa læse det i Dagbladene, bl. a. af en Artikel i „Social-Demokraten“ for i Gaar med Overskriften: „Københavnske Arbejderfamilier, der sulter“. Artiklen henviser til et Dokument, der er udsendt af Arbejderbevægelsens Erhvervsraad omhandlende Ernæringsituationen i Danmark. Det er disse Tilstande, som jeg i mit første Indlæg har peget paa, ikke alene for Københavns Vedkommende, men ogsaa med Opmærksomheden henvendt paa det øvrige Land, Tilstande, som jeg mener det maa være en Opgave at bøde paa, og jeg forstaa da ogsaa den højtærede Socialministers Svar saaledes, at han fortsat har sin Opmærksomhed henvendt paa disse meget uheldige Forhold.

I sit Svar paa min Henstilling om at forhøje Børnetillæggene til Alders- og Invalidere renten sagde den højtærede Socialminister, at disse Tillæg saavel som Renten har faaet fuldt Reguleringstillæg. Det er jeg selvfølgelig klar over, men jeg er ogsaa klar over, at der for de smaa Indtægter, der her er Tale om, i stor Udstrækning gør sig det gældende, at man maa omlægge Forbruget fra visse billige Varer, der ikke kan faas, til dyrere Varer, eller ogsaa maa der ske en Nedgang i Levefoden, en Nedgang, der for det Leveniveau, som de her omhandlede Medborgere har, bevirker, at man maa se det Forhold i Øjnene, at Sundhedstilstanden hos Børnene undergraves. En saadan Udvikling kan ingen være interesseret i og ligegyldig over for, og jeg er ogsaa fuldstændig klar over, at den højtærede Socialminister heller ikke for sit Vedkommende er det.

Selvfølgelig er jeg klar over, at der er en Begrundelse for, at de forskellige Love, ogsaa Loven om Folkeforsikring, har faaet den Udformning, som Tilfældet er, ogsaa med Hensyn til Børnetillægget, men naar det viser sig, at Bestemmelserne ikke kan holde i det praktiske Liv, ja, da mener jeg,

der er Grundlag for Ændringer. Det er ikke Paragrafferne, eller hvordan de er blevet til, jeg hæfter mig ved, men ved, om Indholdet af disse Paragraffer er tilstrækkeligt til at løse Formaalet: økonomisk Hjælp til Børnene, saa at de Forældre, der her er Tale om, kan give deres Børn en nogenlunde Tilværelse uden selv, i alt Fald i større Udstrækning, at skulle savne det nødvendige til Livets Opretholdelse. Jeg mener ikke, at de økonomiske Bestemmelser i de Paragraffer, jeg har omtalt, er tilstrækkelige, og kan kun haabe, at disse mine Betragtninger dog maa blive grundigt overvejet.

Jeg takker den højtærede Socialminister for Oplysningen om, at der i Ministeriet arbejdes med Spørgsmaalet om Ophævelse af 4-Børnsgrænsen i Folkeforsikringsloven, og jeg ønsker Ministeren Held til at gennemføre denne Reform.

Saa vidt jeg forstod paa Ministeren, havde han ikke de samme Bekymringer som jeg med Hensyn til, om Raadighedsbeløbet efter Forsorgslovens § 297 kan strække til. For mig er der desværre ingen Tvivl om, at skal de her omhandlede økonomisk daarligst stillede Medborgere hjælpes igennem paa en nogenlunde taalelig Maade, da strækker Beløbene, som de sociale Udvalg raader over, ikke til. Naar jeg har fremsat den Tanke, at Kommunerne fik Lov til at beregne disse Beløb for et helt Regnskabsaar og ikke som nu for et halvt Aar, oven i Købet Vinterhalvaaret, hvor Trangen til Ekstrahjælp selvfølgelig er størst, var det med den samme Begrundelse, som den højtærede Socialminister gav for en Udtalelse om, at Grænsen almindeligvis gælder for et helt Regnskabsaar, saaledes at hvad der bruges for meget i Hjælp den ene Maaned kan reguleres i den næste eller de følgende Maaneder inden for Regnskabsaaaret, ligesom der omvendt, hvis der i en Maaned bruges mindre end tilladt, finder en Opsparing Sted, som kan udligne et senere Merforbrug. Det var jo netop min Tanke, at der henstod et Beløb fra Sommermaanederne, som faktisk, hvis vi ikke havde sat Grænsen for Lovens Ikrafttræden til 1. Oktober, men ladet den gælde fra 1. April, stod til de sociale Udvalgs Raadighed ved Uddelingen i Vinterhalvaaret. Den højtærede Minister kommer imidlertid i sine Betragtninger over Spørgsmaalet til det Resultat, at dette ikke vil være Tilfældet.

Det kan jeg med det Materiale, der staaar til min Raadighed, ikke bestride, men det afgørende for mig er imidlertid heller ikke, hvorledes Forholdene eventuelt kan ordnes, det afgørende er, at der er et